

Arrest

nr. 191 954 van 13 september 2017
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (DRC) nationaliteit te zijn, op 12 september 2017 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 7 september 2017 tot teruggrijping (bijlage 11), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 7 september 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2017 om 11.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE, die *loco* advocaat G. MWEZE SIFA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Congolese (DRC) nationaliteit te zijn, komt in de luchthaven van Zaventem toe op 7 september 2017.

Op 7 september 2017 wordt verzoeker gehoord door de federale politie te Zaventem.

Op 7 september 2017 wordt hem de toegang tot het grondgebied geweigerd.

Op 7 september 2017 krijgt verzoeker van de federale politie te Zaventem de mogelijkheid om een vragenlijst in te vullen, wat hij weigert.

Op 7 september 2017 wordt een beslissing genomen tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Op 7 september 2017 wordt een beslissing tot terugdrijving genomen. Dit is de bestreden beslissing:

"TERUGDRIJVING

Op 07/09/2017 om 23.20 uur, aan de grensdoorlaatpost Luchthaven Zaventem, werd door ondergetekende, S.W., inspecteur, de heer / mevrouw :

naam K. N. voornaam K.

geboren op (...) 1988 te KINSHASA geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Cong (Rep. Dem.) wonende te

houder van het document paspoort nummer Y22059880033M6

afgegeven MINAFETT op 25/07/2015:

houder van het visum nr. 011850897 van het type C afgegeven door BNL2

geldig van 29/08/2017 tot 06/10/2017

voor een duur van 23 dagen, met het oog op :

afkomstig uit Casablanca Mohamed V met vliegtuig Royal Air Maroc (AT832), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

☐ (A) (...)

☐ (B) (..)

☐ (C) (...)

☐ (D) (...)

☒ (E) *Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)*

Reden van de beslissing:

Betrokkene verklaart naar België te komen voor een "STAGE DE PERFECTIONNEMENT ET ECHANGES AVEC LES CORPS ENSEIGNANT DE L'ACADEMIE DES BEAUX-ARTS TOURNAI";

Hij overhandigt hiertoe een "Autorisation de Sortie. Dit document betreft een scan, waarop een inktstempel is aangebracht. Sommige gegevens in dit document lijken echter aangepast (verschillend lettertype.)

Verder legt betrokkene een hotelreservatie voor van het Ibis-hotel in AALST en bevestigt hij dat hij van hieruit zijn stage-activiteiten zal ondernemen. Hij heeft geen flauw idee waar Aalst, noch Doornik zich bevinden en is verbaasd wanneer wij hem meedelen dat deze plaatsen 101 kilometer van elkaar verwijderd liggen.

Betrokkene stelt dat een persoon, werkzaam bij het museum voor schone-kunsten in RDC- Gombe, alles gepland heeft. Van deze dame, die volgens zijn verklaring momenteel ook op missie in België, legt hij een Belgisch GSM-nummer voor. Na contactname door de Federale politie kan zij telefonisch niet overtuigen van het reismotief. Verder kan deze dame geen enkel nummer geven van een verantwoordelijke van het museum Doornik, terwijl ze stelt ook daar "werkzaam" te zijn.

Bij het voorleggen van zijn reisdocumenten legt betrokkene, spontaan een acte de mariage en een acte de naissance op het bureau.

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: een uitnodiging van de academie voor schone kunsten van Doornik, een planning en afspraken in verband met zijn stage; gegevens van een contactpersoon van de organisatie waarbij hij stage zal lopen.

☐ (F) (...)

☐ (G) (...)

☐ (H) (...)

☐ (I) (...)

Opmerkingen:

(...)

S.R. Attaché

(...).”

Op 8 september 2017 wordt een beslissing genomen tot intrekking van het visum.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. In zover deze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding

De bestreden beslissing houdt onder meer een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover verzoeker zich met zijn vordering tevens zou richten tegen de beslissing tot vasthouding van dezelfde datum, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht. De vordering is bijgevolg niet ontvankelijk voor zover ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

2.2. Wat de beslissing tot terugdrijving betreft

Artikel 39/57, §1, laatste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid, van de vreemdelingenwet bedoelde vordering. Zij werd ingediend binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is en is derhalve tijdig.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De Raad wijst er op dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en herleidt de rechten van

verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting die het uiterst dringend karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voordoen.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert verzoeker onder meer de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht omdat de door verzoeker voorgelegde documenten als niet authentiek worden beschouwd louter omwille van een verschillend lettertype dat erop voorkomt. De documenten die verzoeker aan de grenscontrole voorlegde zijn nochtans dezelfde als deze die hij heeft voorgelegd voor het verkrijgen van een visum. Verzoeker voert tevens de schending aan van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel in samenhang met de materiële motiveringsplicht. Verzoeker wijst erop dat hij een geldig visum had, dat een onderzoek naar de authenticiteit van zijn documenten kon gedaan worden terwijl hij de opleiding zou volgen, dat het motief van de bestreden beslissing dat steunt op de afstand tussen zijn hotel in Aalst en zijn stageplaats in Doornik 101 km is, onredelijk is want te verklaren door het feit dat de hotelreservatie gedaan is door het reisbureau en dat hij de afstanden in België niet kent.

3.3.2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het evenredigheidsbeginsel betreft, wijst de Raad verzoekers erop dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over

te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

De beslissing tot terugnrijving is gesteund op volgende motieven:

- de "*Autorisation de Sortie*" betreft een scan, sommige gegevens in dit document lijken echter aangepast (verschillend lettertype)
- de hotelreservatie van het Ibis-hotel in Aalst bevindt zich op 101 kilometer van zijn stageplaats, verzoeker heeft geen flauw idee waar Aalst of Doornik ligt en is verbaasd als hij hoort dat deze plaatsen zo ver uit elkaar liggen
- verzoeker stelt dat een persoon, werkzaam bij het museum voor schone kunsten in RDC- Gombe, alles gepland heeft, na contactname door de Federale politie kan zij telefonisch niet overtuigen van het reismotief, verder kan deze dame geen enkel nummer geven van een verantwoordelijke van het museum Doornik, terwijl ze stelt ook daar "werkzaam" te zijn;
- volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: een uitnodiging van de academie voor schone kunsten van Doornik, een planning en afspraken in verband met zijn stage, gegevens van een contactpersoon van de organisatie waarbij hij stage zal lopen.

De Raad merkt op dat waar verzoeker de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk in vraag stelt en betoogt dat een kennelijke beoordelingsfout werd gemaakt hij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet dat, behoudens indien in een internationaal verdrag of in een wet afwijkingen zijn voorzien, de met grenscontrole belaste overheden een vreemdeling kunnen terugnrijven wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan voorleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden.

In casu heeft verweerder geoordeeld dat verzoeker diende te worden terugngedreven omdat hij geen documenten ter staving van zijn reisdoel en de verblijfsomstandigheden voorlegde (een uitnodiging van de academie voor schone kunsten van Doornik, een planning en afspraken in verband met zijn stage, gegevens van een contactpersoon). Eén van de voorgelegde documenten wordt als niet authentiek beschouwd door het gebruik van een verschillend lettertype, en over de hotelreservatie wordt geoordeeld dat dit een hotel betreft op 101 km verwijderd van zijn stageplaats.

Allereerst moet worden opgemerkt dat verweerder zelf aan verzoeker een visum toestond en uit het administratief dossier blijkt dat dit gebeurde ondanks het feit dat verzoeker de planning van zijn stage niet had meegedeeld. Verweerder gaf door aldus op te treden derhalve aan dat hij *in casu* weinig belang hechtte aan de planning van de stage van verzoeker in België. Er blijkt dan ook niet waarom verweerder het vereist achtte dat verzoeker op het ogenblik dat hij in België aankwam bij de grenscontrole toch documenten zou kunnen voorleggen die aantonen waaruit zijn stage precies bestaat. De Raad dient hierbij te duiden dat artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet voorziet dat verweerder slechts "*zo nodig*" kan vereisen dat een vreemdeling aan de grens documenten overlegt ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf en geenszins blijkt dat er correcte redenen waren die toelaten te besluiten dat dit *in casu* plotseling toch nodig was, terwijl dit voorheen niet het geval was.

Wat betreft het motief dat de "*autorisation de sortie*" verschillende lettertypes bevat, wordt opgemerkt dat de mogelijkheid bestaat dat zulke formulieren voorgedrukte formulieren zijn voor het docentenkorps van de instelling waaraan verzoeker lesgeeft, en dat, per afzonderlijke zending van een docent, de specifieke informatie over die zending wordt ingevuld. Alleszins dient te worden vastgesteld dat louter en alleen het gebruik van een verschillend lettertype *in casu* niet kan meebrengen dat dit document niet in rekening kan worden gebracht.

Tevens wordt opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker aan de met grenscontrole belaste overheden ook nog andere documenten heeft voorgelegd die onvermeld blijven: een "*ordre de mission*", uitgaande van de onderwijsinstelling waar hij les geeft, een "*note verbale*" van het ministerie van Buitenlandse zaken van de DRC inzake de missie van verzoeker en een "*attestation de service*" van zijn onderwijsinstelling. Over deze documenten wordt niets vermeld in de bestreden beslissing, terwijl deze documenten wel de verklaring van verzoeker over zijn reisdoel lijken te ondersteunen.

Wat betreft de hotelreservatie kan worden aangenomen dat het opmerkelijk is dat het hotel op 101 km van verzoekers stageplaats ligt. Er dient in dit verband evenwel te worden opgemerkt dat verzoeker zelf van dit gegeven blijkbaar niet op de hoogte was.

Uit het geheel van voorgaande elementen blijkt *prima facie* dat verweerder de bestreden beslissing *in casu* niet op een deugdelijke wijze heeft voorbereid. Een schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht wordt *prima facie* aangetoond.

Een onderdeel van het eerste middel is ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2°, van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is tenslotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd, gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoeker voert aan dat hij zijn stage/professionele vorming in België niet zal kunnen volgen.

De Raad dient te benadrukken dat in de huidige rechtspraak een beslissing tot terugnijving wordt beschouwd als een aflopende beslissing, die, eens uitgevoerd, geen verdere effecten heeft in het rechtsverkeer. Het beroep zal in dat geval zijn voorwerp hebben verloren. Er dient aldus in de huidige

stand van het geding te worden vastgesteld dat een latere procedure tot nietigverklaring aan verzoeker geen rechtsherstel zal kunnen bieden.

In casu, nu blijkt dat de bestreden beslissing niet op een zorgvuldig onderzoek van al de door verzoeker voorgelegde documenten berust, kan worden aangenomen dat verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel heeft aangetoond door te stellen dat hij de stage waartoe hij werd uitgenodigd niet zal kunnen volgen.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 7 september 2017 tot teruggedrijving (bijlage 11) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

A. DE SMET